

1 Een geheim

‘Ik heb een geheim.’

De kinderen van groep 3 – 4 keken op.

Allemaal legden ze hun kleurpotloden neer en keken vol belangstelling naar meester Frans.

‘Is het een groot geheim, meester?’ vroeg Sita.

Zij was een klein meisje met de kleur van melkchocolade en zwart krullend haar.

Ze zat het liefst helemaal vooraan in de klas, omdat ze meester Frans zo aardig vond.

Meester Frans knikte.

‘Het is een supergeheim.

Zo groot dat ik het nog nooit tegen iemand heb durven vertellen.’

‘Waarom niet?’ vroeg Dennis.

‘Is het zo erg dan?’

‘Het is heel bijzonder,’ zei meester Frans.

‘De meeste volwassenen zouden mij niet geloven.

Maar ooit moet je een geheim toch delen met iemand.

Ik durf het alleen aan jullie te vertellen, omdat jullie zo’n aardige klas zijn.’

Afwachtend keek de klas de meester aan.

Het is altijd spannend als iemand je een geheim gaat vertellen.

Vooral als het een supergeheim is.

‘Beloof me,’ zei meester Frans, ‘dat je mijn

geheim nooit aan iemand anders vertelt.
En vooral niet aan grote mensen.
Dat zou rampzalige gevolgen hebben.
Ze zouden zeggen dat ik een gevaarlijke gek
ben.
Of dat ik nooit meer voor de klas mag staan.’
‘Dat beloven wij, meester,’ riep de hele klas
meteen.
‘Ook niet tegen juf Suzan,’ zei meester Frans.
‘Want misschien kijkt zij mij dan nooit meer
lief aan, of alleen met een vies gezicht.’
‘Ook niet tegen juf Suzan,’ herhaalde de klas
plechtig.
‘Aha, verliefd,’ zei Dennis. ‘De meester is op
juf Suzan.’
Meester Frans bloosde.
‘Echt niet.’
‘Echt wel,’ zei Dennis.
Sita stompte Dennis tegen zijn schouder.
‘Schei nou uit, stommerd.
Laat de meester verder praten.’
Iedereen was nu wel heel erg benieuwd.
Wat was dat voor een geheim, waardoor iemand
je met een vies gezicht zou aankijken?
Zweetvoeten?
Bedplassen?
Was de meester in zijn vrije tijd misschien een
vieze man?
Meester Frans zuchtte diep.

‘Goed dan.

Wat ik nu ga vertellen klinkt misschien ongeloflijk, onvoorstelbaar en onmogelijk. Maar het is waar.’

De kinderen zaten allemaal op het puntje van hun stoel.

Het was doodstil in de klas.

Meester Frans liep snel naar de deur.

Hij keek even in de gang om te zien of er niet stiekem iemand stond mee te luisteren.

Meneer Stork wilde wel eens luistervink spelen op de gang.

Maar gelukkig stond hij er niet, deze keer.

Meester Frans sloot de deur zachtjes en zijn stem daalde tot een fluisterton.

‘We moeten heel voorzichtig zijn.

Verkeerde oren mogen niet horen wat ik nu ga zeggen.’

Sita hing bijna helemaal over haar tafeltje van ongeduld.

‘Zeg het dan, meester. Wat is er dan?’

Meester Frans legde zijn hand op zijn borst.

‘Ik ben niet hetzelfde als andere mensen.

Meestal zie ik eruit zoals nu.

Maar soms ben ik iets anders.’

‘Iets anders? Wat dan meester?’ riep Dennis, die naast Sita zat.

‘Toch geen weerwolf, hoop ik,’ zei Wouter.

‘Doe niet zo mal,’ zei meester Frans.

‘Weerwolven bestaan alleen in enge films en in boeken van Paul van Loon, waar jij nog veel te jong voor bent.

Nee, het zit zo...’

2 Mondje dicht!

Meester Frans haalde een keer diep adem, alsof hij een flinke duik in het diepe ging maken.

‘Wacht,’ zei hij. ‘Eerst moeten jullie zweren dat jullie mijn geheim zullen bewaren.’

‘Dat zweren we, meester,’ riep de hele klas.

Dennis zuchtte.

‘Als u het nou niet vertelt, wil ik het niet eens meer weten, hoor!’

‘Oké, Dennis, hier komt mijn geheim.

Soms... ben ik een kikker.’

Alle kinnen zakten omlaag.

Meester Frans keek tegen twintig open monden aan.

Hier en daar zag hij kiezen met gaatjes.

In Annemaries mond blikkerde haar beugel.

Jaap miste een voortand.

En bij Dennis zag hij duidelijk een roze kauwgom achter zijn kiezen zitten.

‘Monden dicht, het tocht hier,’ zei meester Frans.

Alle monden klaptten dicht.

‘Wat zei u nou precies, meester?’ vroeg Dennis, terwijl hij aan het staartje op zijn achterhoofd trok.

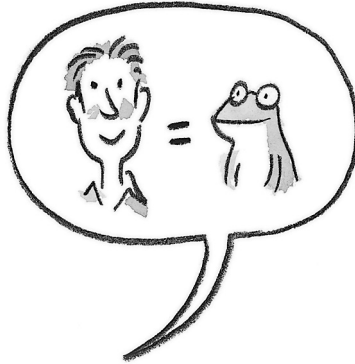
‘Ik zei: monden dicht, het...’

‘Nee, daarvoor! Van die kikker,’ zei Dennis.

Meester Frans glimlachte.

‘O, dat! Soms ben ik een kikker.’
Sita keek hem met grote ogen aan.
‘Echt waar, meester?’
Houdt u ons niet voor de gek?’
Meester Frans schudde zijn hoofd.
‘Serieus echt eerlijk waar!’
Het was natuurlijk even stil in de klas.
Het gebeurt niet elke dag dat iemand je vertelt
dat hij soms een kikker is.
Volwassenen zouden waarschijnlijk meteen in
lachen zijn uitgebarsten.
De kinderen keken naar meester Frans.
Ze waren allemaal dol op hem.
Hij had altijd goede zin, hij gaf leuk les en hij
deed in de pauzes vaak mee met spelletjes op
het schoolplein.
Hij had nog nooit tegen hen gelogen.
Het was moeilijk om te denken dat hij nu niet de
waarheid sprak.
Ze wilden hem best geloven.
Maar toch, een kikker, dat kon haast niet.
De meester zag er ook helemaal niet
kikkerachtig uit, vond Sita.
Misschien was het een nieuw spelletje?
Op het schoolplein bedacht hij ook altijd
nieuwe spelletjes, zoals vertikkertje, of haasje
onder.
‘Dus dan wordt u van meester Frans meester
Kikker,’ zei Dennis.

‘Wat een fantastisch, geweldig geheim.
Kwaak eens een keer, meester Kikker.’
Meester Frans glimlachte.
‘Jij gelooft mij niet, hè Dennis?’
Jij denkt zeker dat het een grap is.’
Op dat moment rinkelde de schoolbel.
Meester Frans stond op.
‘Morgen praten we verder.
Maar denk erom: mondje dicht!’
Hij pakte zijn jas.
‘Als jullie het niet erg vinden, ga ik nu.
Ik heb iets heel dringends te doen.’
Voor iemand iets kon zeggen, was meester
Frans de deur uit.
‘Waar moet die zo snel heen?’ zei Annemarie.
Normaal wachtte de meester altijd tot iedereen
de klas verlaten had.
‘Misschien gaat hij wel in een kikker
veranderen,’ zei Wouter.

Dennis lachte.

‘Geloof jij dat echt?’

‘Kwee nie,’ zei Wouter.

‘Nou, de meester liegt anders nooit, hoor,’ zei Sita.

Dennis grinnikte.

‘Volgens mij is het een grote grap van hem.’

‘Maar waarom heeft hij dan nu opeens zo’n haast?’ vroeg Annemarie.

‘Er is maar één manier om dat uit te vinden,’ zei Dennis.

‘We gaan hem achterna. Kijken wat hij gaat doen.’